

ikke ind. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg mente, at denne Sag var i en god Gænge med Udsigt til, at vi kunde faa noget praktisk ud deraf, men begynde de Herrer at stille sig saaledes, kan jeg godt forstaa, at vedkommende Minister bliver lidt betænkelig ved hele denne Sag. Saa bliver det nemlig til ren Partiskhed, saa bliver der Spørgsmaal om, hvorvidt de høre til den ene eller den anden politiske Trosbekendelse, og det er ikke Mening, naar vi skulle støtte en saadan Forening, som har en Kasse i Udlandet. Jeg anbefaler, som sagt, med min Motivering, paa Udvalgets Vegne Sagen paa det bedste.

J. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Jeg haaber, at ærede Medlemmer ville være enige med mig i, at jeg meget godt kan skænke det ærede Medlem alle hans Ord om, at han og Venstre er det eneste frisindede Parti. Det er jo udmærket godt at være saa glad ved sig selv, som det ærede Medlem er, og den Glæde skal jeg ikke berøve ham. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at jeg ikke har villet foretage noget som helst for at forhindre, at kristelige eller ikke kristelige Mennesker kunne faa Understøttelse af Statskassen. Jeg har kun tilladt mig at protestere over for den Bemærkning, der faldt fra det ærede Medlems Side om, at det maatte erkendes, at de, der være Medlemmer af „Kristelig dansk Fællesforbund“, bleve opfattede paa samme Maade som dem, der ere i de almindelige Fagforeninger, og jeg sagde, at det i øvrigt ikke kom denne Sag ved. Og nu kommer det ærede Medlem med den Oplysning, at de, der skulle have Understøttelse, skulle være Medlemmer af deres Fagforening og være 3 Maaneders Medlem af Centralunderstøttelseskassen. Ikke sandt, det har det ærede Medlem oplæst for os? — men naar jeg skal være Medlem af Centralunderstøttelseskassen i Udlandet, er jeg dernede, og saa er det Mening, at jeg skal være Medlem af de Fagforeninger, som er paa det Sted, hvor jeg befinder mig. Det er ganske naturligt — det er en Fordring, man stiller —, at de Arbejdere, der ville nyde godt af Arbejdernes Institutioner, ogsaa skulle være med at bære Arbejdernes Byrder. Jeg har ikke skadet eller tilsigtet at skade enten den ene eller den anden i denne Sag, men efter at det ærede Medlem har fundet Anledning til at rejse denne store Debat om „Kristelig dansk Fællesforbund“, som jeg slet ikke skal

komme ind paa i denne Forbindelse, da jeg ikke synes, at det her er Stedet til at diskutere om, hvorvidt denne Organisationsform er rigtig eller ej, har jeg kun i al Almindelighed villet konstatere, hvorledes Sagen hænger sammen, og hvorledes de organiserede Arbejdere betragte denne Sag. Men endelig vil jeg sige en Ting til. Det ærede Medlem har jo Lov til og er fuldkommen berettiget til at tale om „Kristeligt dansk Fællesforbund“, al den Stund „Kristeligt dansk Fællesforbund“ har givet sig dette Navn. Men det ærede Medlem har ingen Ret til at tale om „de socialdemokratiske Fagforeninger“. Der eksisterer nemlig ikke nogen Fagforening her i Landet, der har givet sig selv dette Navn. Der eksisterer Fagforeninger i de forskellige Fag, og der eksisterer en Centralorganisation af disse, der hedder „De samvirkende Fagforbund“, og hvis det var muligt for det ærede Medlem, naar han omtaler denne Organisation, at kunne huske dens Navn, vilde jeg og andre ogsaa være ham adskillig taknemmelig herfor.

Ordføreren (Jens Busk): Ja, jeg skal ikke være noget imod, at vi afslutte denne Debat, især efter det Tilbagetog, det ærede Medlem gjorde sidst. Det staar i Rigsdagstidenden, og mere forlanger jeg ikke. Jeg kan være enig med det ærede Medlem om, at vi ikke angribe nogen her, men frisindet støtte alle, som opfyldte de Betingelser, Loven forlanger i dette Tilfælde. Med disse faa Ord har jeg ikke noget imod, at denne Debat slutes. Jeg har ikke villet gribe Anledningen til at yppe Diskussion om en stor Sag, men jeg kan selvfølgelig ikke gøre ved, naar der ved et Andragende ligger saadanne Bilag, som jeg er forpligtet til at referere for det høje Ting, at dette saa mulig giver Anledning til Debat. Jeg gaar i alt Fald ikke af Vejen for en Debat, selv ikke med de Herrer Socialdemokrater.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Formanden: Afstemningen skal jeg opsætte, til den kan finde Sted sammen med den næste Afstemning.

Den Indstilling, som derefter sattes til Forhandling, var den *Landbrugsministeriet* vedkommende, nemlig Indstillingen Nr. 8, Betænkn. Nr. 82 (se Tillæg B. Sp. 1745).